

11de zondag door het jaar

Mt. 9, 36 – 10, 8

Inleiding

Vandaag staan we stil bij een prachtig beeld van God. In de eerste lezing horen we: “zoals een adelaar jongen op vleugels draagt”. Ik moet zeggen dat ik persoonlijk geen mooier beeld voor God ken als dat: een adelaar die vol vertrouwen zijn kinderen op de vleugels draagt. Het is een beeld wat vertrouwen uitstraalt, wat zorg uitspreekt. Laten we in de lezingen straks luisteren hoe het met die zorg zit van God voor ons, maar ook met de aandacht van ons voor God.

Preek

Zoals ik al zei bij de inleiding is het een prachtig beeld voor God: een adelaar die haar jongen op vleugels draagt. Zorgzaamheid, respect, aandacht, draagkracht: alles wat wij aan een goede ouder zouden toevertrouwen spreekt uit dat beeld. En het is vandaag in de lezingen niet het enige beeld uit het dierenrijk, want daarnaast staat ook nog het beeld van de kudde. De kudde die gehoed moet worden, de kudde die beschermd moet worden, maar ook de kudde die soms uiteen kan waaien of waar schapen van weg kunnen lopen.

Met die twee beelden mogen we vandaag op weg. Maar trouw, vertrouwen, draagkracht, zorg vanuit God lijkt al meteen de basis van wat we tegenkomen. Een basis die belangrijk is. Want van God uit kan het vanzelfsprekend zijn. Maar als we een beetje in ons geheugen graven, dan weten we dat de situatie van het volk Israël niet altijd over rozen gaat. Oftewel, er wordt nog eens wat gemopperd en gemord als ze daar door de woestijn gaan. En steeds is het God die verzoenend en barmhartig optreedt. Ja, soms moet Hij een beetje ingrijpen, maar meestal is het toch dat beeld van die adelaar die zijn jongen als ze uit het nest springen of geduwd worden of vallen toch weer opvangt en veilig terugbrengt in de thuishaven.

Dat beeld van die ouder kan haast niet zonder te kijken naar het beeld van het Nieuwe Testament waar met nadruk staat: "dit zijn de namen." En dan worden alle twaalf namen van de apostelen genoemd. Want een ouder kent zijn kinderen bij naam. Zo is het in het Oude Testament bij dat volk Israël ook. Het gaat over de kinderen van Israël. Lees: de kinderen van Jacob. En in het boek Genesis en het begin van het boek Exodus worden ze dan steeds ook genoemd. Soms met een paar, maar vaak met alle twaalf tegelijk. Twaalf. Het getal van volheid. Twaalf omvat alles. Alles waar God zich voor in wil zetten. Iedereen mag erbij horen. Iedereen mag meetellen. Ook al verdwaalt er af en toe een schaap of al loopt er iemand weg van de kudde. Iedereen mag op Gods trouw en draagkracht vertrouwen. Dan zou je kunnen zeggen: "dan gaan we achterover zitten."

Maar zo werkt het dan ook weer niet. Er is een opdracht in het Oude Testament voor dat volk; in het Nieuwe Testament voor de leerlingen en voor ons als opvolgers van die leerlingen.

Mozes, die ook steeds bij naam genoemd wordt, ook door God, krijgt als opdracht voor het volk mee dat hij hun moet zeggen dat ze moeten luisteren naar zijn stem en zijn verbond in stand moeten houden. Er is dus een verbond, een verbond van trouw. Want God is de mensen steeds trouw. Daar tegenover mag staan dat de mensen God ook trouw moeten zijn.

In het Nieuwe Testament waar Jezus door de mond van de evangelist laat zeggen: "dit zijn de namen" en al die namen van zijn apostelen opnoemt, krijgt dat verbond een extra accent. Er wordt gezegd wat de bedoeling is. Ga uit over alle wegen, maar kijk in eerste instantie niet naar de mensen die ver weg zijn, maar begin veeleer met hen die afgedwaald zijn van het eigen volk. Begin daar en probeer dat bijeen te brengen. En doe dat door het Rijk van God te verkondigen. Door zieken te genezen, doden tot leven te wekken. Melaatsen te reinigen, boze geesten uit te drijven.

Ons staat dus net als die apostelen een hele opdracht te wachten. Een opdracht die zich laat samenvatten met: doen wat God van ons vraagt. Zijn verbond gestand doen door naasten de liefde uit te dragen, zou je mogen zeggen. En als we dat doen, dan zijn we trouw aan God. Dan horen we Zijn stem. Dan vervullen we Zijn verbond. Wat we geleerd hebben in het voorbeeld van Christus mogen we uitdragen. De leerlingen, toen bijna 2000 jaar geleden en wij die nu klaar staan voor onze medemens in grote en kleine dingen. Op die manier trouw zijn aan het verbond met God en erop mogen rekenen dat ook wij gedragen worden op de vleugels van God zoals een adelaar haar jongen draagt. Amen.

Henry Vermeulen, diaken